

Nemzet» című napi-
 en a kégyes ad-
 Forgó bácsi.

ismét határhöz
 kedves munkájában,
 beállit, az olvasás-
 ismét eljutottunk,
 hez.

uj kötete kezdődik,
 tek során, ez egész
 edés tölt el, midőn
 az ut folytatására,
 megesebben gyül a
 oly hosszú, hazánk
 ogy kedves szóra-
 t talált közel két
 embernyi emberek

lesz az eddigiek-
 an, rajzai művészi
 és mellett minden
 darabot, a rajz-
 számot élénkíteni
 kis olvasók által
 gel ad feleletet.
 im egész seregét s

Forgó bácsi.

x megrendeléseiket
 ljen.

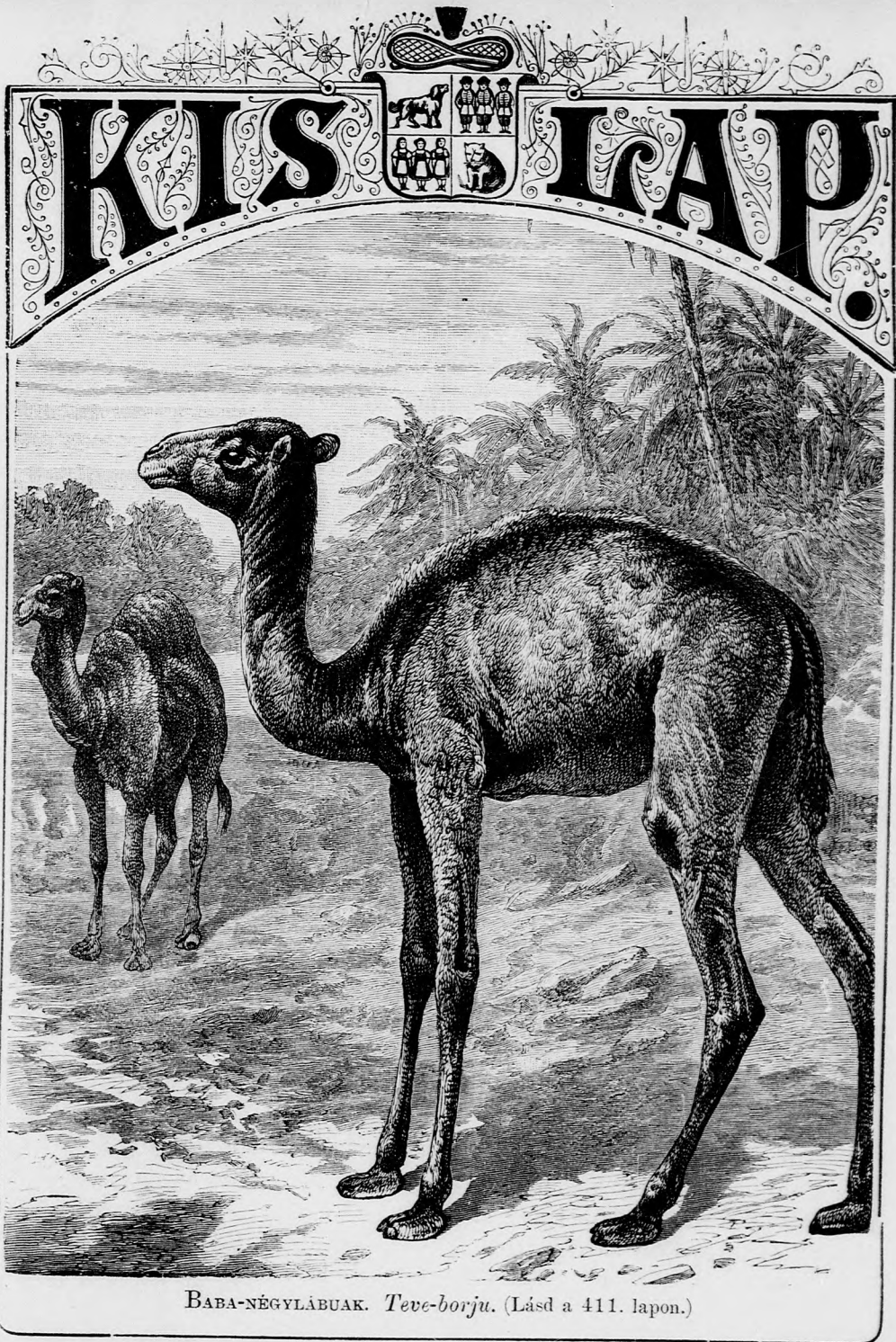
40 kr.

80 „

60 „

postai utalványok
 3. sz. Athenaeum-
 kiadó-hivatala.

., Athenaeum épület.
 at Budapesten.

BABA-NÉGYLÁBUAK. Teve-borju. (Lásd a 411. lapon.)

XXXIV. kötet, 26. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
 Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1888. június 24-én

NORA ÉS PETIKE.

— Kicsi beszélyke. —

EM voltak ők sem testvérek, sem rokonok, de még csak játszó társak sem, mégis egyszer úgy ösze kerültek, hogy sokáig emlegették. Azt még nem is csodálhatni, hogy a szegény kis Petike emlegette, mert hát neki az nagy esemény volt az ő csöndes, egyszerű életében; de Nora sem tudta egykönnyen elfelejteni és mondhatom, jól is tette. Pedig rajta megeshetett volna, hogy elfelejti, mikor annyiféle szórakozása és mulatsága volt.

Mert Nora a kastély gazdag urának volt az egyetlen egy leánykája, csinos, kedves és egy kicsit elkényeztetve, a ki soha sem tudta, mi az a baj, kellemetlenség, fáradság; mert ami neki kellett, az mindig megvolt, az ő kedvét kereste mindenki, neki pedig soha sem kellett fáradni, áldozni másokért. Meg is volt ő elégedve magával és a dolgaival; egyébire nem is gondolt.

Egy szép nyári napon ép azon törte a fejét, mikép töltse legkellemesebben az időt ozsonnaig.

— Tudom már! Még nem olvastam el azt a képes füzetkét, melyet a minap mamácska hozott. Azt mondta, igen szép mese van benne. Kisétálok a kertbe s ott elolvasom.

Föltette ernyős kalapját és kisétált. A kert nagyon nagy volt, lehetett változtatni árnyas erdőcskében és pázsitos mezőkben. Nora ide sétált s eljutott messze a nagy kert vége felé, a hol még alig járt. Szinte elfáradt egy kicsit s mivel a nap vékony felhők mögé bujt, nem kellett

nagyon keresni az árnyéket. Egy szép pázsitos, dombos helyen telepedett le.

Ott olvasgatott (Lásd a képet a 404. lapon.) s egészen elmerült bele. A mese csakugyan szép, érdekes volt; Nora alig várta, hogy a végére érjen. De nem juthatott mindjárt odáig, mert megzavarta valami.

Az pedig, ami megzavarta, makranczos sirás volt.

— Én nem maradok . . . én is megyek! . . . kiáltá egy kis fiu.

Egy szelid hang pedig, nyilván az anyáé, így csitítá:

— Maradj no szépen, Petikém. Majd hozok neked cseresnyét, ha visszajövök.

— Nekem nem kell cseresnye . . . én nem maradok . . . én félek!

— De mikor mondom, hogy nem jöhetsz velem, nagyon messzire megyek.

Petike azonban semmikép sem akart ebbe bele nyugodni, csak makranczoskodott, kapálózott tovább és bele fogózott az édes anyja ruhájába.

A zajra Nora oda fordult és látta, hallotta is, mi történik.

— Ugyan miféle kis fiu ez? gondolá. Olyan ismerősnek látszik . . . meg az anyja is . . . ahá! Már emlékszem! Ott hátul van az a kis kertészház . . . ez bizonyosan az új kertésznő és a fia. Makranczos kis ficzkó!

Nora mulatságosnak találta Petike makaeszkodását és azt, hogy az anyja nem bir vele. Félre tette az olvasmányát és oda ment.

— No, mi a baj? kérdé. Miért lár-máz ez a kis fiu?

— Oh, ne tessék haragudni, hogy zavartuk, kedves kisasszonykám, felelé a kertésznő alázatosan. De olyan bajban vagyok a kis fiammal... az uram oda van a városban, nekem pedig ki kell mennem messzire a mezőre, nem vihetem magammal, egyedül pedig nem akar maradni. Persze fél; hiába magyarázom neki, hogy nincs mitől.

Azonban nem is lehetett csodálkozni, hogy Petike nem igen értette a magyarázatot és nem szeretett egyedül maradni. Mert alig négy éves csöpp legényke volt. Nora most már nem nevelt, mert okos és jó szívű leányka volt ő és belátta, hogy ez a kis baj mégis csak elég nagy baj ezeknek a szegény embereknek.

Hátha megpróbálna segíteni rajtok? Benyult a zsebébe és talált is egy pár pompás cukorkát. Ekkor így szólt:

— Nézd Petike, adok neked jó cukorkát, ha nem makranczoskodol, hanem szépen megteszed, amit édes anyád mond.

Petikének volt annyi esze, hogy elvette a cukorkát és mindjárt szopogatni is kezdte. Hanem konok kis legény lévén, mikor a cukorkát már szopogatta, úgy okoskodott, hogy most már el nem veszik tőle, hát csak megmarad a mellett, hogy nem tágít, nem ereszti el az anyja kötevényét.

— Szörnyen makranczos! sopánkodék az anyja. Már látom, hogy meg kell vernem... pedig nem szívesen teszem.

Nora szinte meghökkent. Megvern ezt a szegény kis oktondi fiúcskát, a ki már ugyis annyira szerencsétlennek érzi magát, mivel nem mehet az anyjával!

— Ne bántsa... ne verje meg!... Várjon csak egy kicsit. Jőjj csak Petike... jőjj ide, mutatok neked valami szépet itt a képes könyvemben.

Petike kissé gyanakodva nézett, de azt a valami szépet mégis szerette volna látni. Eleresztette tehát az anyja ruháját és odament Norával a pázsitos helyre, hol a könyv feküdt.

— Van ám ebben szép mese a tündérkérdől, meg a királykisasszonyról... nézd, ez itt a tündérke... ugy-e szép?

Ilyen szép képet Petike még soha sem látott s mindjárt kíváncsi lett, hogy hát mi az a tündérke és mit csinált?

— Jaj, az hosszú mese, nem mondhatom el. De ha itt ülsz szépen, akkor elmondom, kapsz még egy cukorkát és mire a mesének és a cukorkának vége lesz, édes anyád is vissza került.

Erre az alkura Peti rá állt. A kertésznő hálásan mondott köszönetet a jó kisasszonynak s távozott, Nora pedig ott maradt a kis fiuval.

Bizony nem tudom, maradt volna-e Nora, ha sejtí, milyen bajt és nyögöt vesz a nyakába. Eleinte jól ment a dolog egy kis ideig, de biz az nem tartott sokáig. Petike csak hallgatta azt a mesét, de olyan kis fiu volt még ő, hogy nem igen értette. És mert nem értette, hát unta is és kezdett az anyja után sirdogálni. Abba kellett hagyni a mesét.

— Ne sirj no, Péterke, biztatá Nora. Itt van még egy cukorka.

Ez jó volt néhány perczre, de a cukorka is elfogyott és több nem volt a Nora zsebében. Petike pedig egyre nyugtalanabb lett. Nora egy pillanatig arra

gondolt, hogy biz ő itt hagyja, nem vesződik vele. Mi köze hozzá? De azután mégsem tette.

— Nem... az édes anyja azt hiszi, hogy jó kézben hagyta... Petike is benem bizva maradt itt... nem hagyom cserben.

Egy kertészle-gény dolgozott nem igen messze. Azt előhivta Nora és beküldte a kastélyba, hozzon ki különféle játékszerket. Már ezzel aztán meg volt elégedve Petike. Hát még mikor Nora kihozatta oda oszonnáját is és megosztotta a kis fiúval. Eszébe sem jutott a kis fiúnak a busulás, játszott, ugrált, nevetgélt. Nora pedig kénytelen volt ott maradni vele, pedig voltkép már rég vissza szeretett volna

menni a kastélyba, hogy a maga kedvére mulasson.

Már-már esteledni kezdett s Petike fáradt lett, elálmosodott, meg is mondta, hogy le akar feküdni. Most volt csak Nora megakadva! Mit csináljon vele?

— Legokosabb lesz, ha elvezetem haza és lefektetem.

Meg is tette. A kertész lak ajtaja nyitva volt, odabent Nora hamar megtalálta a kis fiu ágyát és befektette Petikét, a ki alig hajtotta le fejét, már el is aludt. Így végre Nora megszabadult késő estére.

Épen kilépett az ajtón, mikor megjött a Petike anyja s megtudta, mi történt. A szegény asszony szinte könnyezett hálás örömeiben. Alig bírta elhinni, hogy a kastély urának kényes lánya egészen estig a szegény kis fiúval vesződött s szerencsésen ágyba is fektette, úgy hogy nem lett semmi baj, Petike boldog órákat töltött.

De az volt a furcsa, hogy Nora is egészen elégedetten tért vissza a kastélyba, sokkal boldogabban, mint legmulatsá-

gosabb játék után. S amint ezen elgondolkozott, ki is találta, hogy miért.

— Máskor is teszek effélet. Fölösleges időmet, csemegéimet, játékszereimet megosztom azokkal, a kik kevésbé szerencsések, mert legtöbbet ér jót tenni, bárha csak kicsiben is.

... OTT OLVASGATOTT. (Lásd a 402. lapon.)

UTCZA PETI.

(Ajánlja Vad Lacinak.)

*UTCZA Peti, meg a pajkos forgó szél
Együttél jó barátságban vígan él.*

*Haragszik a—b—c—és könyvre kis Peti,
Utcza-porba elplántálja, elveti:*

*»Gyarapodjék, Isten adta kis könyvre,
Hisz oly nagyon él van szegény gyötörve.*

*Csupa kereszt csufítja el a lapját;
Hogy »eddig volt«, majd meg »addig« olvasták.*

*De nem bánt már senki téged ezután,
Arra való, prédikáljon a káplán.*

*Mi ketten meg nem okozunk egymásnak
Bűt-bánatot: maradjon az Thormának!*

*Hiszen elég könnyet facsar szemembül!
Nem is látok már olvasni könyvembül.*

*Útcza-porban hadd pihenjen egy kicsit,
Hagyja békén játszogatni kis Petit!»*

*Játszogat is kedvére a Petike;
Se könyv, se gond nincsen többé eszébe,*

*Jó barátja is, a tánczos forgószél
Eljön hozzá, mert Petiért hal és él;*

*Mivel mindig ott találja a porban,
Keringőzhet vele a nagy faszorban.*

*Nyakon kapja, megöleli, csókolja;
Úgy igéri, hogy őt »soha sem hagyja!»*

*Hanem viszi tengeren túl honába;
Viharjárta, szép Szahara-pusztába.*

*A homokból oszlopot ő majd kavar,
Tetejébe ülhet Peti, ha akar.*

*Onnan dobja a hullámos tengerbe,
Melynek hátán ringatózhat Petike.*

*Lesz ott játék: száz meg ezer nagy hajó
Mind od'adja Petikének, hogy ha jó!*

*Válassza ki magának a legszebbet,
A többi meg össze zúzva heverhet;*

*Tengerparton, a homokba ékelve,
Onnan is majd kiáshatja Petike,*

*Hogy ha kedve kerekedik a porba,
Vihartánczot járnai vele forogva.*

*De Petinek csak úgy borzong a háta,
Hogy oly nagyon kecsgeteli barátja;*

*Kapja könyvét és beszalad anyjához, —
Csak vezesse őt inkább a káplánhoz.*

Dorina néni.

A DOLFI GYEREK.

A DOLFI gyerek vitéz gyerek: nem ijed meg a maga árnyékától! Saját szememmel láttam, mikor a szombatot ünnepelve, a virágos gyepen heverészett és egy darab kalácsot morzsolgatott. Ebben ugyan még nincs vitézség; de igen is van abban, hogy a gyepen legelésző bikára rá sem hederit. Én, igaz, csak magamról itélek, a ki szent borzalommal tekintek az olyan emberre, ki a szarvas marhátul nem fél.

Mult szombaton tehát még rá sem értem a Dolfi gyerek abbéli bátorságát megbámulni, hogy a bika elől el nem futott: mikor már ismét más csodával fordította magára figyelmemet.

Eltelve a kalácssal, mit az ő mamája, a Fánika szomszéd asszonyom tulajdon adagban nyomott a kezébe, éppen azon tündött a Dolfi gyerek, hogy vajjon mit kezdjen most már vele? — mikor a bika arra felé tartott, ahol ő a fűben ült. És Dolfi nem hogy megszeppent volna a nagy állattól, ...de rögtön, jó gondolattól megkapatva, apró barna kezét a fehér kalácssal a bika elé nyújtotta. A nagy állat, hogy megnézte, miféle kis bogárka mozog ott előtte a fűben:

méltósággal oda lépett a fucska mellé, megszagolta a kalácsot, egy nagyot fujt — és beleharapott a zamatos fűbe.

Dolfika csodálkozva a jelenségen s nem tudva mire vélni a visszautasítást, utána csúszott a bikának és négykézláb mászva ijesztgette a hatalmas barmot, hogy »bú bika, bú!« — azt vélvén, hogy négy lábom előbb éri utól a legelésző pajtást. A bika közelébe jutva, ismét csak oda nyomta az állat fekete orrához a kalácsot, biztatva az együgyüt hogy: »edél hát, ne fujd, hisz nem meled! — tednap szütte a mama!« Aztán panaszosan felém fordulva, mutatta fel a kalácsát, hogy az »mazola szőlősz« — és ezzel a szóval mindent kifejezett, ami szívében nyomta és a visszautasítás felett való keservében hirtelen el nem tudott mondani.

E közben fölkerekedett. Vaskos kis lábain felém döcögött. Közvetlen előtttem majdnem orra bukott. Én egyik kis kezét megkaptam; a másikat pedig, melyben azt a visszautasított mazsola szőlős süteményt szoritotta, felém nyújtotta azzal a bizalmas kérdéssel: »telle neted?« Nekem persze hogy kellett! Egy kissé poros volt ugyan, egy kissé rongos is — de mire való lett volna az én bűvész tudományom, ha egy »szanszé preszto hókuszkus pókuszkus kókuszkus mókuskus« varázsszóval el nem tudtam volna tüntetni a sok viszontagság után kezemhez került kalácsot.

— Hej de jó volt! Köszönöm Dolfika! — biztattam az én megbékélt kis barátomat.

— Mama szütte! motyogta magában, a legtisztább meggyőződés hangján, azt értvén e felvilágosító szavak alatt, hogy eszerint nem is lehet rossz.

Szedtünk aztán virágot a Fáni mamának, a ki maga is egy szép virág a maga üde fiatalságában: telt tojásdad arczával híres németalföldi festő művésznék,

Rubensnek Máriajára emlékeztetve, kivált mikor Dolfikát még a karján hurcolta.

De mi lelte egyszerre a Dolfit? Olyan sivitást vitt véghez a kék liljomok sűrűjében, hogy az egész kert hangzott bele. Kapkodott és pofozta a gömbölyű kis arczát és forgott mint az orsó, mikor neki perdítik. Csak midőn a karomra vettem, birta nyakamba borulva kizokogni hogy »Don — dó!« Megleli tehát minden vitéz a maga győztes ellenfelét. Dolfika is, aki a bikától nem fél, a legyes ló lábát is megöleli, s egész nyugalommal megolvassa a mérges komondornak hegyes fogait, hogy: »ed, hálom, tettő, száz« — tömzsi ujjacsckájával mindannyiszor megbökdösve a kutya száját — a vitéz Dolfika megfutamodott a dongótul!

Alig birtam lecsillapítani a kis pityergőt a piros és fehér lencse-cukorkával, amit tegnap Laczikámnak vettem a »nagy tata« boltjában, a ki azt állítja, hogy a Dolfi gyerek mind megeszi a nyereséget. De azért mégis ő volt az első, a ki a nagy virág bokréta lombjai alatt görnyedező Dolfit a térdére kapta, mikor haza vezettem; és megvizsgálva unokájának apró cukorkával telt markát, olyan formán nézett rám, mintha azt akarta volna mondani: »minek vág valaki az ő jogaiba?« — Ezzel a zsebébe nyult és egy lapos kövér fűgét nyomott a Dolfi kis markába, aki a kedves délszaki gyümölcsöt mohón a két kezébe kapva, apró kis fehér fogaival nagyokat rángatott rajta.

Azt a mosolyt, a mely most az öreg tata arczán elömlött — amint rám és ismét a földre gurult cukorkákra nézett, azt hiszem: kárörvendőnek is lehetett volna mondani, nem csak diadalmasnak.

Eszébe sem jutott most az öregnek, hogy a Dolfi eszi meg az ő kis boltja nyereségét!

Dorina néni.

KÉT RAB TÖTÉNETE.

Egy spanyol és egy francia hajós legény rabszolgaságban volt Algírban. A spanyolnak *Antonio*, a francziának *Roger* volt a neve. Véletlenül egy és ugyanazon munkánál lettek alkalmazást, s így kölcsönösen elpanaszolhatták keserőségüket és bánatukat; elbeszélgettek családjukról, hazájukról és arról az örömről, a melyet átéreznének, ha megszabadulhatnának. Így némileg megenyhülve, nagyobb türelemmel hordozták bilincseiket.

A hegységen átvetető ut megcsinálásán dolgoztak.

A spanyol munkaközben megállt s hosszan elmerengve a tengeren, így szólt:

— Barátom, — az én vágyam ezen a nagy vizen túl száll. Mindig a feleségemet és gyermekeimet látom magam előtt, s úgy érzem, mintha karjaikat tárnák felém. Tán a holtomat siratják szegények!

Antoniót lebilincselte a végtelen sik nagyszerű látványa és ábrándozó tekintete akárhányszor a nagy víztömeg felé irányult, a mely őt hazájától elválasztotta.

Egy napon örömmel ölelte át barátját s így szólt:

— Roger! Hajót vettem észre. Amott! Látod? Nem itt fog kikötni, mert kerülik a zátonyt. Hanem holnap, ha akarod Roger, fájdalomk megszűnik, szabadok leszünk!

— Hogyan? felelé boldog megdöbbenéssel a rabtárs. Szabadok leszünk?

— Ugy van! Holnap ez a hajó körülbelül két mérföldnyire az öböltől fog elhaladni és akkor mi a szikláról a tengerbe

ugrunk és vagy bevárjuk a hajót, vagy elveszünk. A halál kívánatosabb ennél a kegyetlen szolgaságnál!

— Ha te megmenekülsz, felelt Roger, én nagyobb lelki nyugalommal fogom tűrni sorsomat. Te nem is képezed Antonio, mennyire kedves vagy nekem! Az a barátság, a mely minket összefűz, csak holtom után fog megszakadni. Egyre kérlek csupán: ha megmenekülsz, keresd föl agg édes atyámat, és ha az öregség s az én elvesztésem fölött való bánat még meg nem ölte, mond meg neki...

— Édes atyádat keressem föl, barátom? Ej, hát mit szándékozol tenni? El bírod-e képzelni, hogy én csak egy pillanatig is boldog lehetnék, ha téged rabszolgaságban tudlak?

— Antonio, én nem tudok uszni, te pedig tudsz. Én csak szeretni tudlak barátom, felelt a spanyol, forrón ölelve meg Rogert.

— Mindketten meg fogunk szökni, felelé Roger. A remény erőt fog neked kölcsönözni. Ezzel az övvel tartod fenn magadat.

— Hiába minden, Antonio; még csak rá sem gondolhatok. Nem akarok barátom megölője lenni. Maga a gondolat is borzadályt költ bennem. Ha ez az öv kicsúszna kezemből, a mélységbe rántanálak, s akkor én lennék a halálokozója.

— Mitől se tarts! Ismétlem, hogy a barátság föntartja bátorságomat és erömet. Annyira ragaszkodom hozzád, hogy csodákat fogok művelni. Hagyd abba az ellenkezést. Elhatároztam magamat. De csitt! A szörnyek, akik őriznek minket,

kémlelődnek, és társaink között is van áruló. Isten veled! Hallom a jelt, mely visszahí, el kell válnunk! Isten veled! Isten veled! Holnapig....

Bekerültek ismét börtönükbe. Másnap nem jöttek, hogy a megszokott órában a rabokat kivezessék. Antonio égett a türelmetlenségtől. Roger nem tudta: örüljön-e vagy szomorkodjék? Végre kibocsátották őket. Nem beszélgethettek, mert e napon felvigyázójuk kísérte őket. Antonio csak arra szorított, hogy Rogerra nézett és sohajtozott. Elvétve szemével a tenger felé fordult s ilyenkor nagy megeröltetésbe került elfojtani szive mozgalmait.

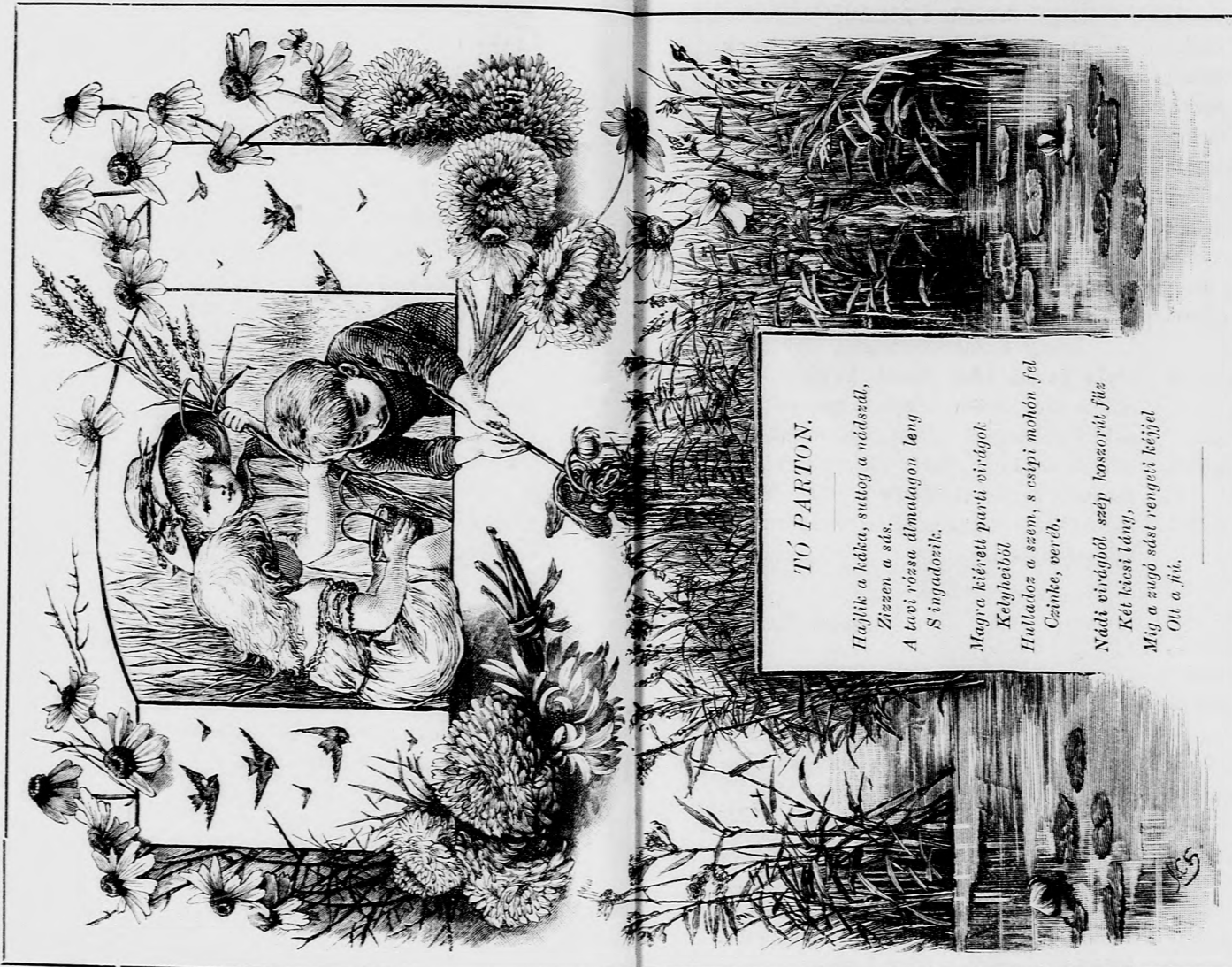
Az est leszállt. Magukra maradtak.

— Használjuk fel az időt, suttogá oda barátjának a spanyol — jójj!

— Nem barátom. Nem bírom elhatározni magam, hogy éltedet kockára tegyem. Isten veled! Isten veled! Antonio, utoljára ölelek meg. Menekülj, ne vesztegesd a drága időt. Emlékezzél meg barátságunkról, menj édes atyámhoz. Szegény már nagyon megöregedhetett. Menj és vigasztald meg, s ha segélyre volna szüksége.... barátom!...

E szavaknál Roger sirva borult Antonio nyakába.

— Te sírsz, Roger? Most nem si-

TÓ PARTON.

Hajlik a hékka, suttog a nádszál,
Zúgzen a sás.

A tavi rózsza álmalágon leng
S ingalozik.

Magra kiérvél parti virágok
Kelyheiből

Hulladoz a szem, s csipi mohón fél
Czúbbe, veréb,

Nádi virágból szép koszorút fűz

Két lécsi lány,

Míg a zugó sást rengeti lejjel

Öt a juh.

A francia térdre rogyott a spanyol előtt. Ellenvetéseket akart tenni, s kitérta előtte a veszély nagyságát, ha vele együtt

Mélyre merültek, de csakhamar a felszínre jutottak ismét. Antonio minden erejével uszott s igyekezett föntartani Rogert is, ki barátjának ellenszegülni látszott, attól félvén, hogy Antoniót a mélységbe sodorja magával.

* * *

A kik a hajón voltak, megdöbbentek e látványon, melyet nem tudtak maguknak megmagyarázni. Azt tudták, valami nagyobb tengeri állat uszik feléjük. Azt is látták, hogy egy sajka közeledik s eléri azt, amit ők tengeri szörnynek hittek. A rab őrző katonák voltak az üldözők.

Roger is észrevette őket és barátjától, ki gyöngülni kezdett, végső erőfeszítéssel elszakítva magát, így kiáltott:

— Az üldözők nyomunkban vannak!.. Menekülj és hagyj engem elveszni, mert csak akadályozlak!

A következő pillanatban már alámerült. Antoniót egy nagy elhatározás szállotta meg. Barátja után bukott, s a végső pillanatban, mikor az már-már veszni indult, megragadta... s aztán mind a ketten eltűntek a hullá-

rás, hanem bátorság kell! Ne ellenkezz többé! Ha egy percet is késedelmezel, veszve vagyunk!

menekül. Antonio szeliden nézett rá. Átölelte s aztán nagy erővel megragadva őt, a szikla csúcsáról beugrott vele a tengerbe.

mokban.

A sajkabeliek nem tudván merre folytatni az utat, megálltak, míg a hajóról

egy bárkát oldottak el, mely a szerencsétlenek megmentésére sietett. Végre megkülönböztettek két embert, kik közül az egyik a másikat átölelve tartotta és erőlködött, hogy a bárkát elérje. A bárka sebesebben evezett, hogy segítségükre legyen. Antonio már közel volt hozzá, hogy Rogert elérhesse — midőn a bárkáról kiáltást hallott. Fél kezével barátját szorítá magához, s a másikkal, végsőig feszítvén meg erejét, bele kapaszkodott a bárkába. Már-már vissza hanyatlott, midőn mindkettejüket megragadták a mentők. Antonio teljesen ki volt merülve. Csak ezt suttoghatta:

— Legyenek barátom segítségére, én meghalok!

Ezzel eszméletlenül össze rogyott.

Roger magához térvén ájulásából, maga mellett látta barátját elterülve, teljes aléltságban, az életnek jele nélkül. Zokogva borult rá.

— Barátom, jótévőm! Én vagyok haláloz ok! Antonióm, nem hallasz már!? Ez a te jutalmad, hogy megmentettél, . . . a magad életével megváltva az enyémet? Nem! Nem tudom elviselni, hogy barátomat elvesztettem!

Roger meg akarta magát ölni, de kezéből kicsavarták a tört. A bárka legénységének sirva beszélte el szomorú kalandjának részleteit, aztán újból rá borult Antonio testére.

— Oh, ne akadályozzatok! Engedjetelek együtt halnom velem! Igen, barátom, követlek! folytatá, megölelve a halvány tetemet. Oh, legyetek kegyelemmel, engedjetelek meghalni! Az Isten nevében kérlek! . . .

Az Ég megindul az ember könyein, ha azok igaziak, s jelét adja jóságának . . .

Antonia egyet lélekzik.

Roger örömeiben felkiált.

Ossze gyűlnek, hogy segílyt adjanak a szerencsétlen spanyolnak. Végre ez fölnyitja szemeit és első tekintete a francziát keresi. Alig hogy észre vette, így kiáltott fel:

— Ah, megmentettelek, kedves Rogerem!

A bárka a hajóhoz érkeztvén, a két menekült kifejezte háláját a hajó személyzetének.

Roger Franciaországba érkeztvén, atyja karjai közé futott, ki majd meghalt a nagy öröm miatt. A spanyol, kinek jövedelmező állást ajánlottak fel, inkább családját akarta viszont látni. De távolléte nem csökkentette köztük a barátságot: egész életükön át levelezésben álltak egymással.

Francziából fordította

LUSZTIG BELA.

A FÉLIG TELT PALACZK.

— Csataféri jelenet. —

A svédek és a dánok háboruban állottak egymással.

A svédek véres ütközet után kénytelenek voltak visszavonulni a csataférről. Mindkét részről sok halott és sebesült borította a síkot, s oly nagy volt az elkeseredettség, hogy még a sebesültek is, mindaddig, míg mozdulni voltak képesek, tovább folytatták a véres tusát.

Voltak a harcztéren olyanok is, akik nem sebesültek meg; ezek között egy bátor dán káplár, kit a nap perzselő melege, a harcz lankasztó heve teljesen

ember könyein,
ja jóságának...
ik.

kiált.
segélyt adjanak
k. Végre ez föl-
tekintete a fran-
észre vette, így

ettelek, kedves

érkezőn, a két
t a hajó személy-

ágra érkezőn,
t, ki majd meg-
. A spanyol, ki-
ajánlottak fel,
riszont látni. De
köztük a barát-
levelezésben áll-

LUSZTIG BÉLA.

PALACZK.

net. —

háboruban állot-

közvet után kény-
lni a csatatérről.
alott és sebesült
nagy volt az el-
g a sebesültek is,
i voltak képesek,
tusát.

olyanok is, akik
ezek között egy
a nap perzselő
sztó heve teljesen

kimerített. Nagyon szomjas lett. Sokáig
hiába kutatott ital után. Végre örömmel
vette észre, hogy egy holt svéd katonának
a tarsolyából borral telt palaczk tekint
elé. Gyorsan kihúzta azt onnan, s ajkai-
hoz illesztette.

E perczen egy svéd sebesült, kinek
jobb lábát ágyu-golyó szakította el, nyö-
szörögve szólott hozzá:

— Pajtás, csak egy kortyot adj!
Meghalok a szomjuságtól!

A káplár szívében részvét támadt,
s feledve saját szomjuságát, oda sietett
ellenségéhez, hogy üdülést nyújtson neki.

Midőn a svéd fölismerte, hogy dán
közelit hozzá, fölkapta fegyverét s a ne-
mes szívü dán katonára célzott, éppen
akkor, midőn az a palaczkot készült fe-
léje nyújtani. A svéd azonban, gyötrő
fájdalmi miatt, rosszul célzott; a golyó
nem talált. Reszketve várta most ellen-
felétől a halálos kardesapást.

A dán haraggal szólott:

— Ezt megkeserülöd!

S azzal saját szájához emelte a
palaczkot, s nagy kortyokban ivott mind-
addig, míg a palaczk félig ki nem ürült.
Azután e szavakkal nyújtotta át a svéd-
nek az üveget:

— Látod, ez a büntetésed, a miért
reám merészeltél löni. Az egész palaczk-
ot neked szántam volt; de most bünte-
tésül csak a felét kapod!

A két ellenség között lefolyt ezen
jelenetet egy sebesült dán főtisztz figyelve
nézte végig s fölgyógyulván, jelentést
tett a királynak, ki nemességgel ajándé-
kozta meg a káplárt, aki az ő ép oly vi-
téz mint finom lelkü katonáját nagy
arany éremmel diszította föl.

Francoziából

Sz. Samassa Aurél.

BABA-NÉGYLÁBUAK.

— A teve-borju. —

(Képpel a czimlapon)

ISZITEK, nem hiszitek, de úgy van,
hogy én a mekkorának itt lát-
tok, még csak egy hónapos va-
gyok. Így hát tökéletes jussom van hozzá,
hogy azok közé a baba-négylábuak közé
jussak, a kik a »Kis Lap«-ban bemu-
tatkoznak. Már csak azért is, mert
ugy-é, nem láttatok még egyhónapos kis
babát, a ki ekkora nagy kamasz legyen?
Bezzeg ti kétlábu gyerekek, mikor még
csak egyhónaposak voltatok, nem tud-
tatok ám a lábatokra állani. Én pedig
már kedvemre sétálok itt a pusztán.

Az igaz, hogy még az anyámmal
járok-kelek, a ki ott áldogál hátul és vi-
gyáz reám. Mert nagyon szeret és még
ha legelész is, mindig szemmel tart, ne-
hogy valami baj érjen. Én magam nem
igen keveredem ugyan bajba, mert szelid
természetű vagyok, nem szeretem a paj-
kos csinyeket; de érhetne valami vesze-
delem, ettől pedig az anyám óv meg.
Mihelyt valami gyanusat lát, maga mellé
hív, szelid, gyöngéd szóval. Ti persze azt
mondánatok, hogy nem szelid, gyöngé
szó az, hanem csuf bögés; de hát ez már
izlés dolga, nekem nagyon kedves hang
az anyám hangja, sietek is hozzá, ha bajt
látok. S ha valaki bántani merne, meg-
gyúlne a dolga az anyámmal, a ki ugyan-
csak tud ám rugni, harapni. Én is segí-
tek neki. Harapni még nem igen tudok
ugyan, mert fogam még nincs; de rugni
már rugok olyat, hogy megemlegeti, a
kit oldalba ütök.

Jobb szeretem azonban, ha nem igen bántanak és nem kell viaskodni. Inkább eljátszogatunk az anyámmal, azaz tulajdonképen csak én játszom. Az anyám kényelmesen leheveredik a földre, én pedig keresztül ugrálok rajta, vigyázva, hogy meg ne rugjam; de ha ez véletlenül megesik is, nem haragszik meg. Mert a teve mama csak épen olyan jó, mint minden más mama. Ő még szépnek is talál engem, pedig hallottam, hogy vannak, a kik minket tevéket csúfnak tartanak, még a fiatalokat is, és nevetnek a mi ügyetlen ugrádozásainkon; azt is mondják, hogy a mi szökdécselésünk olyan, mint mikor a strucz repülni próbál. De én nem bánom, ha a struczhoz hasonlítanak. Ugy is sokszor megesik, hogy a sivatagban sétálgató struczot messziről tevének nézik, mért ne nézhetnének engem strucz-nak? Azután meg hiába is törődném vele: gondolhat mindenki, amit akar; a lát-szat ugyis csal s az jár roszul, a ki a külső után ítél.

De azt is hallottam, hogy rólunk tevékről sokféle roszat beszélnek. Nem tagadják ugyan, hogy hasznos jószágok vagyunk, de azt mondják, hogy ostobák is vagyunk. Pedig én nem tartom magamat ostobának, nem én, egy csöppet sem! Azt beszélnek rólunk, hogy csupa ostobaságból minden haszontalanságtól megijedünk, hogy ha nyul ugrik fel egy csapat teve közt, az egész csapat holtra ijed, mintha valami veszedelmes oroszlán top-pant volna közéjük. Meg hogy sokszor egy-egy nagyobb kő láttára vagy bármely szokatlan tárgytól ijedezve hőkölünk. Ha valamelyik tevének hátáról lecsuszik a

nyereg vagy a rá rakott csomag, nagyot ijed és erre aztán a többi teve is, mely közelében van, úgy rémüldöz, hogy kész volna világgá futni. Nem tudom, igaz-e, de meglehet és nem tagadom, hogy valami roppant vitézek épen nem vagyunk. Azt is mondják, hogy ha farkas támadja meg a tevét, hát ez csak bög és nyög, de nem tudja védeni magát, pedig erős lába van és egyetlen rugással agyon csaphatná ellenségét. De hát mikor minket nem vitézkedésre, hanem békességes teherhordásra alkotott a természet! Ki tehet róla?

Hallottam, hogy egy tudós azt is irta rólunk, hogy még azt sem tudjuk, milyen növényt lehet baj nélkül megennünk. A legtöbb fűevő állat jól tudja, melyik növény ártalmas, és nem harap bele, akár-milyen éhes; de a teve nem válogat, bele harap mindenbe és így aztán sokszor bele is betegszik. Ezért az olyan tájakon, a hol mérges növények nőnek, a gazda kénytelen gondos pásztorral őriztetni a tevéit, nehogy bolondjába megmérgezzék magukat. Ez bizony elég baj, de nem tagadom, magam sem tudom, melyek azok az ártalmas növények. És ha az öregek nem tudják, nincs is kitől megtanulnom.

Utóvégre is, akármi kifogást tesznek ellenünk, mégis csak elismerik, hogy hasznos jószágok vagyunk. Ugy-é bizony többet ér ez, mintha szépek, ügyesek, vitézek volnánk, de nem lehetne hasznunkat venni? Az oroszlán szép is, bátor is, de az emberek ugyancsak bánják, remegnek, ha csak közel van: mert erejével, bátorságával csak veszedelmet okoz, míg mi nagy hasznot teszünk, hordozva forró

esomag, nagyot
i teve is, mely
döz, hogy kész
tudom, igaz-e,
om, hogy vala-
nem vagyunk.
farkas támadja
ög és nyög, de
pedig erős lába
gyon csaphatná
r minket nem
ségees teherhor-
zet! Ki tehet

y tudós azt is
sem tudjuk, mi-
tül megennünk.
tudja, melyik
arap bele, akár-
m válogat, bele
án sokszor bele
n tájakon, a hol
a gazda kény-
iztetni a tevéit,
érgézzék magu-
e nem tagadom,
k azok az ártal-
regek nem tud-
lnom.

kifogást tesz-
elismerik, hogy
. Ugy-é bizony
épek, ügyesek,
hetne hasznun-
zép is, bátor is,
bánják, remeg-
mert erejével,
lmet okoz, mig
hordozva forró

napon étlen, szomjan nagy terheket a sivatagon keresztül. Ránk fogják, hogy ebben meg makacsok, megátalkodottak vagyunk: t. i. ha nagyon nagy terhet raknak ránk, akkor nem állunk fel, nem indulunk. De hát nem bölcsen és helyesen tesszük-e ezt? Ha tulságos teherrel indulnánk neki a nagy sivatagnak, ott a pusztaságon elfogyna az erőnk, össze rognánk s ott messze földön nincs ember, a kitől gazdánk segítséget kérhetne. Oda vesznénk a pusztában és talán gazdánk is velünk, martalékul sakályoknak, hiénáknak és más ragadozó fenevadaknak. Mig hacsak anynyi terhet viszünk, a mennyit jól elbirunk, akkor szépen eljutunk a célhoz. Makacságunk tehát nagy bölcsesség s az emberek hálával tartoznak érte.

Talán szemetekbe ötlött, hogy nekem még nincs olyan pupom, mint az öregemnek. Persze hogy nincs, mert még fiatal vagyok. De majd lesz, csak kinőjjek a baba-sorból. Mikor megnő a púpom, akkor engem is befognak a nehéz munkára, ha csak az nem lesz a sorsom, hogy elvisznek hazámból hozzátok Európába, a hol aztán menaszériában vagy állatkertben fognak mutogatni. Azt sem bánom s ha ott találkozom veletek, szívesen a hátamra veszlek és megnyargaltatlak. Ez nem valami kellemes multság ugyan annak, aki a hátunkon ül, mert kegyetlenül megdöcög-tetjük; de a ki tevén nyargal, türje el. Vagy pedig fel ne üljön.

Ha találkozunk és a hátamra ültök, majd igyekszem, hogy ne rázzalak nagyon; ti pedig adtok jutalmul egy maroknyi datolyát. Tehát a viszontlátásig!

KÓSSZA BANDI.

KÓSSZA Bandi vagyok én,
Utcán, téren lakom én.
Föld a párnám, ég a dunyhám,
Csak így takarózom én.

Nincsen apám, sem anyám,
Ki gondot viselne rám.
Támasztékom a sarok kö —
Hanem ez oszt' erős ám!

De van erősebb is még —
Letekint reám az Ég!
A jó szívek megsegítenek,
Ha szorongat a szükség.

BETÜREJTVÉNY.

A következő betűkből *j, u, b, o, o, d, d, á, a, a, u, s, k, i, p, z, e, t, m, o, o, s, k, s, e, r, é, s* szót kell összeállítani, úgy, hogy a kezdő betűk felülről lefelé olvasva egy jeles író nevét, — a végbetűk szintén így olvasva egy főváros nevét adják.

E s szó értelme a következő: 1. Bibliai alak kit Isten sok csapással látogatott. — 2. Medvék téli nyugvó helye. — 3. Fürdő edény. — 4. Női név. — 5. Gyógy növény. — 6. Gyermekek öröme. — 7. Elme-élt jelentő melléknév. — 8. Juniusban legvirágzóbb.

A CZICZÁK ÉS A BÉKA.

— Állatmese. —

SZÉP két kis cziczája volt az öreg macskának, föl is nevelte őket gondosan. Tágas, bátorságos helyen volt a tanyájuk, a kocsi-szinben. Ott volt elég hely a cziczázásra és mindenféle játéokra.

A kicsinyek nem is ösmertek egyebet. Az ajtóból ki-kitekintgettek az udvarra, a kertajtó felé, de anyjok még nem eresztette ki őket, mert odakint sokféle veszedelem érhetne a tapasztalatlan kicsinyeket. Majd ha nagyobbak lesznek, szétnézhetnek a világban. Ő maga persze kísétálgatott, néha madarászgatott is a kertben és hozott jó zsákmányt. Ez nagyon tetszett a fiataloknak s maguk is szerettek volna már olyan helyen járni, a hol ilyen zsákmányra lehet szert tenni. Türelmetlenkedtek is már egyszer-más-szor, de az anyjok csak csitította.

— Várjatok sort, majd megjön annak is az ideje. Első dolgotok, hogy egeret tudjatok jól fogni. Az van itt is. Majd ha ideje lesz, kivezetlek tovább is.

Ez nem igen tetszett a nyughatatlan fiataloknak. Egy napon, amint ismét az ajtóból bámultak ki a világba, egy nagy béka ugrott oda eléjük. A fiatal cziczák szinte megrettentek, mert még

soha sem láttak békát. Ez pedig nevetve mondá:

— Megijedtetek? Talán még soha sem láttatok békát? No persze, mikor mindig itt ültök rabságban, nem tudhatjátok, mi van kint a szép nagy világban. Bezzeg az anyátokat sokszor láttam kalandozni a kertben. De titeket soha sem viz magával.

Az öreg czicza mérgesen pöfögött:

— Takarodjál innen, ne csábítsd roszt a fiaimat. Pusztulj, mert szétéplek!

— Jól van jól, megyek már, czicza koma. De azért mégis igaz, ami igaz. Jönnének csak utánam a szegény fiatalok, majd meglátnák!

A béka odáb ugrott, az öreg macska pedig megvetőleg fordult el és elszunyókált. Nem vette észre, hogy a fiatalok szó nélkül kiosontak és a béka után indultak.

Elindultak, mentek is jó darabon. De nem tartott sokáig, hogy a víz indulásból szomorú hazatérés lett.

Az egyik kis czicza nagy sietségében neki ment egy mérges pulyka kakasnak. Ez nagy haraggal támadt rá és kemény csőrével úgy össze vagdalta, hogy a szegény kis czicza véresen, sebesülten, jajveszékelve futott vissza anyjához. A másik azonban követte tovább a békát s mikor ez nagyot ugorva, a kerti tóba szökkent, az oktalan kis czicza is utána ugrott. Bezzeg kapálózott aztán a vízben, nyelt sok vizet s oda is veszett volna, ha szerencséje arra nem jár a kertész és ki nem szabadítja. Lucskosan, szégyenkezve került haza. Mind a ketten betegek voltak még más nap is. Anyjuk pedig így szólt:

— Meglakoltatok, de legalább megtanultatok, hogy a tapasztalatlan ne hallgasson akárkinek hízeltető, csábító szavára, hanem csak igazi hü, jó barátaira, a kiknek szeretetéről meggyőző-

dött. Mert sokszor az csábit legroszabbra, a ki mézes-mázos szóval a legkedvesebbet ígérgeti.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXIV. kötet 23-dik számában közölt összerakási feladvány megfejtése:

Helyesen fejtették meg: Fehérvári Ella és Lajos, Molnár Béla, Grün Matild, Kohn Regina, és Károly, Vass Elek (részben), Szepesi Kálmán, Szokoly Melitta, Veér István.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Uj-soóvéi magyar iskola tanulói. Rácz vagy német gyermekekből váltatok ilyen derék kis magyarokká? Jeles tanítók fáradozásának a ti megmagyarosodástok bizonyára fényes sikere. Áldás is lesz rajta. Bár örömet lennék vizsgátoikon tanuja is e szép eredménynek: sajna! — a kötelesség nem ereszt. Fogadjátok úgy tanító uratok, mint ti: legszivesebb köszönetemet és köszöntésemet. — **Filperger Hermína.** Ha azt üzentem, hogy el van fogadva,

csak a sorát várja. Ha nem vettél üzenetet, a leveléd hozzám sem jutott. — **Wilhelm Hilda és Dezső.** Csuklya annyit jelent, mint »kapucznik«. Érted-e már most? — **Ferbellin Klára és Miklós.** Mit tartok a fotografiáról? Hát az egy szép ügyes találmány. Ha csak egy kissé bővebben akarnék beszélni felőle, a »Kis Lap« vagy három számának összes terére volna szükségem. Kérdéstek tán nem is valami szükséges volt. — **Feldheim Ilonka.** Hogy te haragudtál, arra már nem is emlékezem; de örülök, hogy megbékéltél: mert szebb a béke, mint a háború. — **Baróthy Sándor.** Tagadhatatlanul, egy bizonyos hangulatfestés foglaltatik a czikkecskében s idővel az is meglehet, hogy új díszet szerzel irodalom-történetileg úgy is jeles nevednek. De egyes sikerült részei mellet sem alkalmas még a nyilvánosságra. A sok ritkítás fölösleges. Kellemetes írásodat azonban feltétlenül dicsérhetem. — **Okolicsányi Olga.** Ha rut érzelem nem volna: megirigyelnék mindnyájan azért, hogy Rómában lakván, a történelmi és művészeti tekintetben oly nevezetes városnak egyik legújabb csodáját, a szent atyának küldött fényes ajándékokból rendezett tárlatot is láthattad. Levelkéd kedves és élénk; de épen annak leírását hagyod ki belőle, amit kis olvasó társaid ezrei oly szíves örömet vettek volna: ismertetését a gyermek-holmiknak. Ha ezt részletesen közlöd velem, mostani soraidhoz hozzáfűzve, mint kellemes egészlet ki is adnám. Várom a választ. Ha édes atyád az az O. Sándor, akit sejtetek: mint kedves régi ismerősömnek add át szíves üdvözlömet. — **Dorina néni.** Csak küldje bátran mindazt, ami a kedves virágfészekben kikelt: úgy az anyamadar énekét, mint a fiókák csiripeléseit. A »Kis Lap«-én kapellamajsterja majd meginstrumentálja valamennyit. Ezer üdvözlöt! — **Oberländer Malvine.** Eddig ugyan nem volt szokásban a »Kis Lap«-nál: de ha éppen nagy kedved telik benne: ám válassz álnevet; de csak ismert élők vagy híres emberek neve ne legyen! Álnév terem elég Virághonban és Madárországban. — **Burján Géza, Riszdorfer Erzsike, Joo Mihály és Bari.** A szíves kívánság, bármikor érkezétek, hálás viszonzásra talál. Nagyon köszönöm az ép oly meglepő mint kedves megemlékezést. — *Több levélről a jövő számban.*

BÜNTETÉS.

S. M. levelét, gyűrött s piszkos voltáért, nem vehetem tehintetbe. (Hogy lehet az, hogy van, akin utóbbi erős intésem még sem fogott! F. b.)

Jótekonyság.

A víz- és tüzkárvallottak gyámolítására adakoztak: Mayer Hedvig és Lajos 2 frt. Künjostein Adél 2 frt.

Ez adományok a „Nemzet” című napilapban vannak kimutatva.

Az Ég áldása legyen a egyes adakozókon.
Forgó bácsi.

Ez a szám az utolsó ebben a kötetben. A jövő héten az új, XXXV-dik kötet első számánál találkozunk újra.

A Viszontlátásig üdvözlő mind nyájatokat, régi és jövőre új híveket

Forgó bácsi.

A „Kis Lap” t. előfizetőihez!

ZAPORÁN fut az idő annak, ki jól használja s alig veszi észre, már ismét határhöz ér. Szaporán fut nekünk is a „Kis Lap”-nál: nekem a megírás kedves munkájában, kis olvasóimnak pedig, kikhez a „Kis Lap” hetenként pontosan beállit, az olvasásnak szorgalmas és, hiszem, kellemes foglalkozásával. Ekkép ismét eljutottunk, mint már annyiszor, egy kötetnek a végéhez, közös utunk egy határhöz.

A jövő hóval, az év második felének kezdetével, a „Kis Lap” új kötete kezdődik, mely immáron a *harminczötödik* lesz. Nagy szám s amint az eddigi kötetek során, ez egész kis könyvtáron, végig tekintek: talán nem szerénytelen öröm és meglepődés tölt el, midőn a megfutott utra vissza gondolok. Ebben biztatást és biztosítékot találok az ut folytatására, mert már rég nincs többé kétségem, hogy ez az az ut, melyen egyre tömegesebben gyűl a „Kis Lap” köré a magyar gyermekvilág — maga részéről a „Kis Lap” oly hosszú, hazánk ifjúsági irodalma terén páratlan múltjában kezességét találva annak, hogy kedves szórakozást, hasznos okulást fog találni a „Kis Lap” minden számában, minő talált közel két évtized óta annyi ezer meg ezer gyermek, kik közül sokan ma már mint embernői emberek is kedvesen emlékeznek hajdani jó barátjokra, *Forgó bácsira*.

Ép ezért az új kötetre nézve újat nem is mondhatok. Folytatása lesz az eddigieknek, de törekedve, hogy lehetőleg még tökéletesebb legyen tartalmában, rajzai művészi kiállítása tekintetében egyaránt. Közölni fog *hosszabb elbeszélést* mellett minden számban kisebb *beszélykét, mesét*, időnként előadásra alkalmas *szindarabot*, a rajzokhoz *költeményeket, ismeretterjesztő cikkeket* s minden számot élénkíteni fogja ezután is az elme élesítő *rejtvény, feladvány*, ugyszintén a kis olvasók által annyira kedvelt *Forgó bácsi postája*, mely minden kérdésre készséggel ad feleletet.

A „Kis Lap” új köteténél együtt fogom találni, tudom, kis híveim egész seregét s hozzá még új híveket, kiket hasonló meleg érzéssel üdvözlő és fogad

Forgó bácsi.

Tisztelettel kérjük a „Kis Lap” t. előfizetőit, sziveskedjenek megrendeléseiket mielőbb beküldeni, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „Kis Lap” előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt 40 kr.
Félévre	2 „ 80 „
Egész évre	5 „ 60 „

Az előfizetési pénzek, melyeknek küldésénél legcélszerűbb a postai utalványok használata, a „Kis Lap” kiadóhivatalához, (Budapest, Ferencziek tere, 3. sz. Athenaeum-épület) intézendők.
A „KIS LAP” kiadó-hivatala.